

Slovenski Gospodar.

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in veča s poštno vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 2 gld. 50 kr., za pol leta 1 gld. 30 kr., za četrť leta 65 kr. — Naročnina se pošilja upravništvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice št. 5. — Doležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobó se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oglasila se plačuje od navadne vrstice, če se natano enkrat, po 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Jugoslovanski klub.

Skoro na vseh političnih shodih, ki so se vršili na Malem Štajarju lani ali letos, izrekli so volilci jednoglasno, naj se slovenski državni poslanci na Dunaju zopet zedinijo v jeden klub. Danes moremo z veselim srcem javiti svojim cenjenim čitateljem vest, da se v novem državnem zboru prihodnje leto zedinijo ne samo vsi slovenski, ampak tudi hrvaški državni poslanci v jeden klub, ki se bode imenoval jugoslovanski klub, v katerem bode sedelo gotovo kacic trideset poslancev, na katere se bode vlada morala ozirati.

Pismo, v katerem se to slovenskemu in hrvaškemu svetu naznanja, ter se vsepovsod radostno pozdravlja, se glasi: Danes so se na poziv gosp. dr. Laginja zbrali na skupno posvetovanje naslednji slovenski in hrvaški državni poslanci: gg. Blankini, Borčić, Dapar, dr. Ferjančič, dr. Gregorčič, dr. L. Gregorec, Koblar, Kušar, dr. Laginja, Nabergoj, Perić, Pfeifer, Povše, Fr. Robič, Spinčič, dr. Šusteršič in Višnikar.

Uvažujoč željo, katera se je od več strani javno izrekla, da bi se namreč v novem državnem zboru vsi slovenski in hrvaški poslanci za uspešno delovanje združili v jedinstven parlamentarni klub, izjavili so že na tej prvi razpravi zastopniki vseh strank soglasno, da je vkljub vsem načelnim razlikam ne samo mogoče, nego gledé na dobljene izkušnje in na korist národa uprav potrebno, da vsi hrvaški in slovenski poslanci v prihodnjem državnem zboru osnujejo med sabo parlamentarno skupino v svrhu odločnega solidarnega postopanja v narodnostnih in gospodarskih vprašanjih.

Izrekli so nadalje, da oživotvorjenje te namere prepuščajo vodstvom raznih političnih strank v pojedinih pokrajinah — ter so zastopniki vseh strank izjavili, da so njih vodstva pripravljena stopiti v za to potrebne dogovore. — Po nujnih opravilih zunaj Dunaja zadržani poslanci gg. dr. Bulat, grof Coronini, dr. Klaič, vitez Šupuk in M. Vošnjak so izjavili posredno svoje soglasje.

Na Dunaju, dné 26. novembra 1896.

Dr. Laginja. Dr. Ferjančič. Dr. Šusteršič.
Perić. Borčić.

Ali je krščanski socijalizem kaj novega?

Tako nekateri mislijo; nikakor pa ni res. Kristus sam je bil prvi krščanski socijalist, ker nam je dal zapoved: »Ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe!« Saj je ravno ta zapoved jedro krščanskega socijalizma. Poleg te zapovedi ima katoliška vera še več drugih, ki modro urejajo družbinsko, t. j. socijalno življenje človeškega rodu.

Tako zapoveduje posvečevanje nedelj in praznikov (nedeljski počitek), pokorščino do starišev, mojstrov, gospodarjev, duhovske in posvetne gosposke, svetost tujega premoženja in dobrega imena, usmiljenje do ubogih, udóv in sirot; odpušcanje razžaljenja in pridržanje maščevanja božji pravičnosti; dušna in telesna dobra dela do bližnjega; nadalje ponižnost, zmernost, pravicoljubje, čistost, marljivost, krotkost itd. To so same take zapovedi, ki globoko segajo v socijalno, to je, v medsebojno življenje in občevanje človeške družbe.

Kdor ni slep, mora spoznati, da naša vera ni samo za dosego zveličanja in za nebesa, ampak da modro urejuje tudi naše posvetno družbinsko življenje; kajti gotovo bi ljudje srečno živeli na svetu, ako bi bili vsi pošteni, dobri in usmiljeni, pravični, marljivi, trezni, zdržni, ponižni, postrežljivi in krotki, potrpežljivi, starišem, gospodarjem in gosposkam pokorni, zmerni in modri pri uživanju hrane, pijače in počitka, ker vsled tega bi bili tudi zdravi, in zavoljo svoje mirne vesti tudi veseli.

Naša vera je torej v resnici socijalna, in vsak pravi katoličan je tudi krščanski socijalisti; kajti le tak ima pravo in živo vero, ki jo tudi z dejanji dokazuje in izvršuje. Da se nekaterim kristijanom našega časa dozdeva krščansko socijalno gibanje kakor neka novotarija, to pride od tod, ker so se ljudje odvadili, po naukih naše vere misliti, čutiti in živeti, nasprotno pa se navadili, svoje življenje in mišljenje ravnati po naukih brezverskih liberalcev.

Mnogo jih je, ki niso več kristjani po srcu, ampak le še po zunajnosti. Zadosti se jim zdi, ako svojo »vernost« pokažejo s tem, da gredo ob nedeljah v cerkev, da se ob zapovedanih dnevih postijo, da se pred križem odkrijejo, da svoje otroke krstiti in birmati, svoje mrliče cerkveno pokopati pustijo itd.; toda o ljubezni do bližnjega nočejo nič slišati, trdi in osorni proti svojim podložnim; več jim je za posvetno premoženje, ko za Boga in spolnjevanje njegovih zapovedij; veliko si domišljujejo in visoko po koncu nosijo svoje glave; nečistost od ošabnosti ni daleč proč, in lakomnost je sestra trdosrčnosti in nevoščljivosti; nezmernost in lenoba pa sta vredni hčeri nečistosti.

Tako se kopiči cela vrsta največjih grehov v srcu človeka, ki je kristjan le po zunajnosti, med tem ko je njegovo srce mrtvo za ljubezen do Boga in do bližnjega. Bolj ko se je število takih mlačnih in navideznih kristjanov množilo, tembolj je ginila prava vernost in krščanska ljubezen, ves krščanski svet pa je prerastla ljulika brezverskega liberalizma. Ljudje so na videz še kristjani ostali, v srcu pa so bili od vere že davno odpadli in ravnali so se le še po liberalnih naukih.

Bogatini so začeli izkoriščati svojo moč, delavce stiskati s slabimi plačami, ljudstvo od kraja goljufati s